

Аж раптом краєчком ока помітив щось дуже яскраве.

У цифрового аватара Тео не було серця, але хлопчик відчув, як прискорився пульс. У грі він не мав легень, але почувався так, ніби йому перехопило подих. Тео крутнувся і поглянув у небо.

Там пурхав метелик.

– У мене вийшло, – уголос сказав Тео, хоч поряд нікого не було. – **Я СТВОРИВ НОВОГО МОБА!**

Він дуже хотів вразити друзів і сподівався, що вони не сердитимуться за те, що він за один день порушив два їхні правила.

Тео не мав чіпати код.

Але з цим правилом він ніяк не міг змиритися.

Він же просто запустив кілька модів.

Ну що такого могло статися?

Розділ 1

**ЩО БІЛЬШЕ РЕЧІ
ЗМІНЮЮТЬСЯ, ТО БІЛЬШЕ
ВОНИ...**

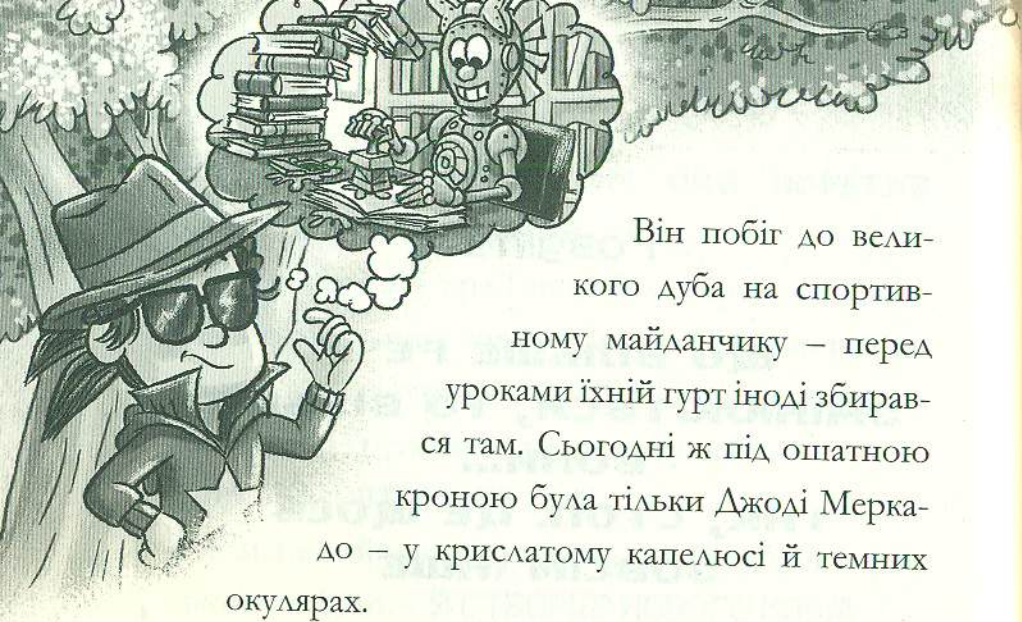
**ТАК, СТОП. ЦЕ ЩОСЬ
ЗОВСІМ ІНШЕ**

Того дня Тео прийшов до школи рано. Йому кортіло якнайшвидше поділитися з друзями хорошою новиною. Дуже хорошою новиною, пов'язаною з **Майнкрафтом**.

Тео був новенький у тутешньому неофіційному клубі любителів Майнкрафту. Його друзі збиралися після уроків у шкільній комп'ютерній лабораторії, де разом грали на спільному сервері.

Але Тео не міг чекати до кінця уроків, він мусив **негайно всіх відшукати**.

Він побіг до великого дуба на спортивному майданчику – перед уроками їхній гурт іноді збирався там. Сьогодні ж під ошатною кроною була тільки Джоді Меркадо – у крислатому капелюсі й темних окулярах.

– Джоді, привіт! Маєш хвилинку?

– Джоді? Яка Джоді? Я – *агент Джей. не знаю ніякої Джоді.*

– Он як, – сказав Тео. – Перепрошую, помилився. Йому лишалося тільки підіграти.

Після хвилини незручної мовчанки агент Джей нарешті зняла окуляри й прошепотіла:

– Та жартую. Це я, Джоді! Але не подавай виду, бо *я на місії під глибоким прикриттям.*

Джоді притулилася до дерева й визирнула з-за стовбура. Тео й собі глянув, але не побачив нічого підозрілого. Он кілька учнів сидить на траві. Он патрульні пильнують за перехрестям. Он громадська бібліотека через дорогу.

– *А за чим ти ведеш спостереження, агенте Джей?* – запитав Тео.

– Док понесла в бібліотеку цілий ящик якогось обладнання... – Джоді зиркнула на годинник, – рівно чотири хвилини сорок дві секунди тому. *Високотехнологічного* обладнання, прошу зауважити.

– І що в цьому дивного? – не зрозумів Тео.

Ішлося про докторку Калпешпер, їхню вчительку природознавства. Тео знав, що вона дуже любить електроніку... і це її захоплення іноді призводить до халепи. Винаходи й численні технічні покращення док часто працювали зовсім не так, як їй хотілося б.

– У нашої док *усе* дивне, – нагадала Джоді. – *Може*, вона реально просто так це обладнання носить і це взагалі нічого не означає!

– Так, – погодився Тео, – ти, мабуть...

– Але раптом вона замінює тамешніх бібліотекарів на кіборгів? *Якщо вони керуватимуть бібліотекою, то зможуть контролювати всю інформацію.* А якщо вони контролюватимуть інформацію, то контролюватимуть світ. Подумай

лишень, які вони штрафи введуть за несвоєчасне повернення книжок! Просто космічні!

– Точно, – кивнув Тео. – Може, все справді саме так. А може, док просто віддає бібліотеці стару техніку. Або її попросили кондиціонер відремонтувати. Або...

– Зажди! – перервала його Джоді. – **ОН ВОНА ЙДЕ!** Тео знову визирнув: док переходила дорогу, повертаючись до школи.

– Вибачай, Тео. **МАЮ СЛІДКУВАТИ ЗА НЕЮ.**

– Роби, що мушиш, – стенив плечима він. – А де решта наших?

– Не знаю, – Джоді прикинула за сусіднім кущем. – Думаю, По зараз у спортзалі. Шукай там!

По Чен таки був у спортзалі, як і казала Джоді. Тео спостерігав, як він розігнався, різко розвернувся, прицілився і кинув м'яч. *Шух!* – точно в кошик.

Тео не надто розумівся на спорті, але тут навіть йому було ясно, **чому По вважали зірко-**

вим гравцем. Баскетбольна команда

школи Вудсвора Мілл була командою змішаних фізичних можливостей: кожен мав грати, сидячи на візку – незалежно від того, міг він ходити чи ні. Для

цього треба було багато тренуватися, а По ще й якось примудрявся знаходити час на позакласні заняття. Включно з клубом любителів Майнкрафту.

Тео навіть не міг уявити, як можна щодня прокидатися *раніше*, щоб піти на тренування. Він заледве встигав поснідати, що вже казати про спорт. Згадавши про сон, **Тео позіхнув і тут же ледь не отримав м'ячем у голову!**

– Вибачай, Тео! – По під'їхав до нього. – Це був жахливий пас. Я наче замість баскетболу у вибивного почав грати.

– **ТА НІЧОГО СТРАШНОГО,** – Тео забрав м'яч з-за стійки. – Я тут поговорити хотів...

Тео передав м'яч По і перейшов на шепіт:

– ... **ПРО МАЙНКРАФТ І КОРОЛЯ КЛИКУНІВ.**

У По аж щелепа відвисла. Тео знав, як привернути його увагу.

– По, швидше! – гукнув хтось із його команди.

– Вертайся сюди, тобі треба відпрацювати паси.

– Та ти що! – всміхнувся По. – Зараз я покажу, кому тут і що треба відпрацювати!

По глянув на Тео.

– Вибачай, друже. Розмова почекає?

– Звичайно, – трохи нахмурився Тео. – А де решта наших?

– За всіх не скажу, **ЗНАЮ ТІЛЬКИ, ЩО ГАРПЕР У НАУКОВІЙ ЛАБОРАТОРІЇ. ЗАЗИРНИ ТУДИ!**

Тео застав **Гарпер Г'юстон** посеред експерименту, завдяки якому вона сподівалася покращити оцінку. Дівчинка любила проводити ранки саме так. Вона стояла з піпеткою і крапала щось у мензурку. Аж ось краєчком ока помітила Тео.

– Вибач, Тео. Зараз не можу говорити. **ЯКЩО Я ВІДВОЛІЧУСЯ КОЧ НА МИТЬ, НАСЛІДКИ БУДУТЬ...**

– Вибуховими? – захоплено поцікавився Тео.

У його улюблених наукових проєктах завжди були вулкани, ракети і гейзери із содою.

– Не зовсім, – відповіла Гарпер. – Я зараз не роблю нічого небезпечного. **АЛЕ ЯКЩО ПОМИЛЮСЯ З РОЗРАХУНКАМИ, ТО ЦІЛИЙ КОРПУС НАШОЇ ШКОЛИ СМЕРДІТИМЕ ГІРШЕ, НІЖ СКУНС!** А нам це зараз ні до чого.

Тео мимоволі ступив крок назад.

– Добре, переконала. Я тебе не відволікатиму... новинами про штучний інтелект із нашого Майнкрафту.

Навіть через захисні окуляри було видно, як у Гарпер розширилися зіниці.

– От негідник! Ти ж знаєш, що мене ніщо на світі не може відволікти, крім цієї гри!

Тео знав. Гарпер була однією з найрозумніших його знайомих... і однією з найдопитливіших. Вона обожнювала

